

Hekmeijer, Franciscus Cornelis Veearts en leraar aan 's Rijksveeartsenijschool.

(9 september 1809 te Utrecht – 15 februari 1886 te Utrecht)..

Zoon van Franciscus Hekmeijer, notaris, en Gerarda Duijzer. Ook zijn oudere broer Willem Jacob Eduard (1805-1882) is veearts geworden. Huwde op 15 februari 1855 Albertina Fenema, die 18 januari 1856 overleed en ten tweede male op 4 november 1858 Catharina Anna Methorst, bij wie een dochter en twee zoons.

Opleiding

In 1826 ingeschreven aan 's Rijksveeartsenijschool te Utrecht en in 1830 tot veearts der 1ste klasse bevorderd.

Loopbaan

Van 1830 tot 1831 als veearts werkzaam in Baarn. Van 1831 tot 1848 paardenarts bij het leger. Van 1848 tot 1851 leraar aan de KMA te Breda. Daarna tot 1881 leraar aan 's Rijksveeartsenijschool voor de volgende vakken: ontleedkunde, fysiologie (tot 1872), natuurlijke geschiedenis, exterieur en raskennis van het paard, theoretisch hoefbeslag en geschiedenis der veeartsenijkunde. Bovendien van 1855 tot 1874 recepteer- en artseneerbereidkunde en hoefziekten en van 1855 tot 1881 gerechtelijke veeartsenijkunde en veterinaire politie.

Verdiensten

Medeoprichter en redacteur van het Repertorium, Tijdschrift voor de Geneeskunde in al haren omvang (1847-1854). Hij heeft veel bijgedragen aan het tot stand komen van een landelijke organisatie van dierenartsen. Zo was hij de eerste voorzitter, later thesaurier van het Centraal (na 1855: Nederlandsch) Veeartsenijkundig Genootschap, dat als een koepelorganisatie van de provinciale genootschappen van 1848 tot 1862 heeft bestaan. Toen in 1862 de Maatschappij ter Bevordering van de Veeartsenijkunde en Veeteelt tot stand kwam, werd hij penningmeester van het bestuur. Hij redigeerde de Verhandelingen van het Centraal/Nederlandsch Genootschap (1/2, 1850-11/12, 1861) en trad toe tot de redactie van het Tijdschrift voor Veeartsenijkunde en Veeteelt (1863-1870).

Hij was een ijverig publicist van merendeels vertalingen (o.a van 13 boeken) en referaten of compilaties (ca. 370 titels). Hiermee streefde hij ernaar de veeartsenijkunde ingang te doen vinden bij het publiek en vooral bij de landbouwer. Daarnaast zocht hij steeds haar in verbinding te brengen met de humane geneeskunde.

Door zijn heldere betoogtrant en grote toewijding heeft hij een belangrijke stempel gedrukt op het veterinaire onderwijs van zijn dagen. Doordat hij zich gemakkelijk bewoog buiten de kring van zijn vakbroeders, waar zijn persoon en zijn inzet werden gewaardeerd, heeft hij bijgedragen aan de verbetering van het maatschappelijk aanzien van de veeartsenijkunde.

Onderscheidingen

Hij ontving verschillende militaire eerbewijzen. Hij was erelid van het Natuurkundig Genootschap te Breda, corresponderend lid van de Académie royale de Médecine de Belgique, erelid van de Royal College of Veterinary Surgeons te Londen, lid van verdienste van de Maatschappij van Landbouw, lid van verdienste van verschillende Provinciale Veeartsenijkundige Verenigingen.

Publicaties

Een gedetailleerde opsomming, ook van de kleinere bijdragen in: D.F.van Esveld. Catalogus van de Bibliotheek der Maatschappij ter bevordering der Veeartsenijkunde. Utrecht, 1903: p. 35-53. Een overzicht van de 15 tijdschriften met opgave van de jaargangen waarin artikelen van zijn hand verschenen zijn, alsmede van de 21 boektitels vindt men in het "In memoriam"

door Schimmel. De publikaties uit zijn leraarsperiode (1851-1881) in: Een eeuw veeartsenijkundig onderwijs. Utrecht, 1921. p. 139-140.

Biografie

W.C.Schimmel. [In memoriam] F.C.Hekmeijer. Tijdschrift voor Veeartsenijkunde en Veeteelt, 13, 243-254, 1886.

Idem. In: Nieuw Nederlands Biografisch Woordenboek. Dl 1. Leiden, 1911. k 1061-1062.

C.Offringa. Van Gildestein naar Uithof. Dl 1. Utrecht, 1971. p.185-186

E.P.Oldenkamp. Voorgangers:dierenartsen uit vroeger tijd (34), Franciscus Cornelis Hekmeijer (1809-1886) Tijdschrift voor Diergeneeskunde, 124, 442-443, 1999.

(E.P. Oldenkamp)